

Inger Gammelgaard Madsen

Falkejagt

Kriminalroman

FORLAGET
 FARFALLA

Falkejagt

Copyright © 2017 Forlaget Farfalla
Omslagslayout: Inger Gammelgaard Madsen
Bogen er sat med Palatino Linotype
og trykt hos Nørhaven, Viborg.
ISBN 978-87-997944-3-0
1. udgave, 1. oplag

www.inger-gammelgaard-madsen.dk

www.forlaget-farfalla.dk
www.facebook.com/ForlagetFarfalla

*“Mennesker glemmer ikke.
De glemmer ikke, at deres egne er døde.
De glemmer ikke tortur eller lemlæstelse.
De glemmer ikke uret.
De glemmer ikke undertrykkelse.
De glemmer ikke den terrorisme, der udøves af overmagten.
Ikke bare glemmer de ikke.
De slår igen.”*

Harold Pinter

Kapitel 1

Dørene lukkede i med en sagte hvæsen og trak en svag lugt af diesel med ind. Folk rykkede tættere sammen, så der kunne blive plads til de nye passagerer.

Hun trak sig lidt tilbage for en ung mand med en kæmpe rygsæk, der fik ham til at fylde dobbelt så meget. Den slog og skubbede til alle andre omkring ham. Manden, der sad på sædet ved siden af hende, trak benet til sig, som om hun gav ham et elektrisk stød, da hun kom til at læne sig op ad ham. Hun klamrede sig fast og gjorde plads til en ung kvinde, som greb fat om holdestangen tæt på hendes hånd, da bussen med et ryk satte sig i bevægelse mod næste stop, og hun var lige ved at vælte. Den unge kvinde tyggede tyggegummi. Hendes lange, lyse pandehår faldt ned over de stærkt sminkede øjne. Hun smilede lidt usikkert og så hurtigt væk igen, koncentrerede sig om sin smartphone, som hun havde i den anden hånd. Med tommelfingeren scrollede hun øvet i menuen. Det lignede Facebook. Diskret blev hånden på stangen rykket længere op, så den ikke rørte hendes. Hun betragtede de lange, slanke fingre, der klemte om det grå rør lige foran hendes øjne. De blanke negle med fransk manicure. Ringen med en glimtende sten formet som en lille stjerne. Den glatte, hvide hud. I dag så hun flere detaljer, end hun plejede. Alt var pludselig så nærværende og intenst. Hun trak vejret dybt ind og opfangede en blid, blomsteragtig duft af håndcreme, eller måske var det den unge kvindes parfume eller hårshampoo, der blandede sig med duften af minttyggegummi. Hun stirrede tranceagtigt på sin egen hånd i sammenligning med den hvide. Huden var mørk og ru, og neglene gullige.

Hun så hurtigt op igen. En passager havde trykket på stopknappen, og en mor begyndte at bakse en barnevogn med et so-

vende barn mod udgangen, hvor rejsekortets runde, blå kugle lyste op. De blev alle kastet frem i bussen, da chaufføren bremsede unødvendigt hårdt. Han havde hilst diskret på hende i bakspejlet, da han så hende stige på. Hun undrede sig stadig over, at han havde fået jobbet som buschauffør. Så vidt hun vidste, talte han ikke særlig godt dansk. Måske var det lige meget, når navnene på alle busstoppene blev sagt af en digital stemme i højttaleren, og danskerne var jo heller ikke særlig snakkesalige. Det var ikke som derhjemme, hvor det var umuligt at køre i bus uden at falde i højrøstet snak med andre. I hvert fald ville chaufføren være i samtale og diskussion under det meste af turen.

Hun nåede ikke at sætte sig på et af sæderne, som pludselig blev ledige ved siden af hende. En kvinde med et barn i hånden var hurtigere. Når bussen var så fyldt, ville det være naturligt at tage barnet på skødet, så der var en ekstra plads, men pigebarnet besatte hurtigt det andet sæde. Hun var nok omkring seks-syv år. Nu kiggede hun ufravendt på hende med blege, blå øjne omkranset af lyse øjenvipper. Ansigtet var forvrænget, det så ud, som om hun havde grædt. De røde læber var våde af spyt, og øjenbrynene næsten usynlige på den hvide hud. Næsen løb. Hun mindede om en albino, som så mange andre danske børn.

"Lad være med at glo, skattepige," hviskede moren. Hun troede selvfølgelig ikke, at hun forstod dansk. De ubehagelige ord eller spørgsmål, der somme tider kom fra børn, udeblev dog. Skattepigen blev bare ved med at stirre. Hun så væk. Kiggede i avisen, manden i jakkesættet foran hende stod og læste i, mens han holdt fast i stroppen i loftet. "*Danskerne har talt!*" lød overskriften. "*Det fremmedfjendske DFD i stor fremgang efter valget.*" DFD stod for Danmark For Danskerne. Men hvornår var man dansker? Åbenbart ikke engang når man talte flydende dansk, stort set kun var opvokset i Danmark og havde et job. Heller ikke når man selv følte sig som dansker. Hun var udstødt og frem-

med, især når hun som i dag var iført den klædedragt, som hendes tro og familie påbød hende at bære. Hun iagttog de andre passagerer. To teenagepiger sad og fnisede, mens de viste hinanden billeder på deres mobiltelefoner. Den ene af dem var i lårkort nederdel, og hun kunne se kanten af hendes trusser, sådan som hun sad. Et par drenge havde fået øje på det samme og sendte hinanden indforståede blikke. De lavede uartige tegn til en tredje med studenterhue og røde bumser i panden, som stod og svajede ved siden af hende. Han lugtede af øl. Flasken holdt han i hånden halvt skjult under den åbentstående jakke, så chaufføren ikke skulle opdage den. Da bussen igen bremsede, blev den unge mand slynget ind i hende. Han måtte gribe om sig for at holde balancen og var lige ved at flå hendes niqab af.

"Føj for satan. Skrub hjem med dig," mumlede den øllugtede og tørrede hånden af i låret på sine cowboybukser, som om han havde rørt ved noget vammelt. De andre lo. Han gryntede selv triumferende, da han opdagede de andres morskab. Skattepigens stirrede intenst på hende og hviskede noget til sin mor, som hviskede tilbage. Barnet gloede endnu mere, nu med halvt åben mund.

Ved det næste stoppested maste endnu flere sig ind. Hun drejede hovedet væk og så ned i gulvet, da en fra regnskabsafdelingen trådte ind i bussen. Han ville næppe genkende hende, men hun turde ikke tage chancen. Måske afslørede hendes øjne hende. Han flirtede med hende i kantine den anden dag og havde netop sagt, at hun havde de smukkeste brune øjne, han nogensinde havde set. Hun vendte ryggen til ham, men det var unødvendigt. Han så lige forbi hende og prøvede at bane sig bagom uden at røre for meget ved hende, selvom det var umuligt. De stod så tæt, at hun knap kunne trække vejret. Trængslen forhindrede hende i det, hun skulle. Han kom forbi, greb fat i en rem i loftet længere nede i bussen og kiggede i Metroxpress.

Hun åndede lettet op, slap holdestangen og begyndte at bane sig vej op foran i bussen. Nu skulle det være.

Det var nødvendigt at skubbe lidt til nogle foran, som ikke flyttede sig. Hun mærkede panikken, da det nederste af hendes abaya hang fast i hjulet på en klapvogn. Da hun bøjede sig ned for at få den fri, så hun ind i ansigtet på et lille barn på omkring et halvt år. Store, blå øjne studerede hende nysgerrigt; så kom et spontant smil, og den lille slog begejstret med armene. Kvinden, der stod ved siden af klapvognen, bøjede sig ned. Hun smilede venligt. Hendes øjne var også smukke og blå. Rare at se ind i. Hun hjalp hende med at få det sorte stof fri af hjulet. Pludselig mærkede hun tvivlen, og det lykkedes hende ikke at gengælde smilet.

”Forsvind, dit sorte spøgelse! Du hører ikke hjemme her!”

Hun fik et brutalt skub bagfra og røg længere frem i bussen. Det var en overpumpet, midaldrende mand med kronraget isse og en grim tatovering på halsen. Han stirrede ondt på hende med små griseøjne, der næsten forsvandt i ansigtsfedtet. Hun rettede sig op og skyndte sig videre mod udgangen foran, hvor hun støttede sig til væggen ind mod chaufførens sæde. Ingen måtte bemærke, at hun åbnede sin hånd imod ham. Chaufføren læste beskeden og sendte hende et nik. Hans øjne var mørke og vrede, og sveden glinsede på hans pande. Hun forstod ham godt. Det hele afhang af ham nu. Abdul-Jabaar hed han, huskede hun pludselig og nikkede tilbage. Hun kastede et sidste blik på barnet i klapvognen, kvinden smilede igen til hende, og det gjorde ondt langt ind i brystet. Det var ikke længe siden, hendes egen søn var i den alder. Men nu var der ingen vej tilbage. Så snart bussen standsede, skyndte hun sig ud.

Solen skinnede i den regnvåde, sorte asfalt. Hun løb over vejen, da bilerne holdt tilbage for rødt, men var lige ved at blive påkørt af en cyklist, da hun krydsede cykelstien. Hun skyndte sig

ind i busskuret, mens hun tørrede håndfladen af i abayaen, så teksten, hun havde skrevet i den, forsvandt. Planen i standen viste, at det varede lidt, inden bussen, der kørte tilbage, ville komme. Sveden løb under niqabben. Hun så efter Abdul-Jabaars bus, der gled tilbage i trafikken og fortsatte, efter endnu flere havde klemt sig ind. Bussen var proppet til bristepunktet.

Nu var det ovre. Hun havde gjort, hvad hun skulle. Benene blev svage under hende, og hun var nødt til at sætte sig ned på bænken i busskuret. Der sad i forvejen et hvidhåret pensionistpar i beigefarvede vindjakker. De rykkede sig lidt på bænken, men lod ellers, som om de ikke så hende.

Pludselig blev trafikstøjen overdøvet af den skærende lyd af sirener.

”Hvad pokker sker der?” udbrød manden og pegede med stokken ud mod kørebanen, hvor en politibil i stor fart passerede og kørte ind foran bussen, hun lige var steget ud af, så den var nødt til at standse.

Kvinden krammede sin taske i skødet, svarede ikke og stirrede bare efter bussen. De rejste sig begge op. Hun gjorde det samme, da hun ellers intet kunne se for parret, og skyggede for solen med hånden. Bussen holdt stille, og to betjente gik ind i den.

Der lød pludselig et højt, smældende brag, der skar i ørerne og fik dem alle tre til at fare sammen. Manden lagde armen om kvindens skuldre som for at beskytte hende.

”For pokker, de skyder!” udbrød han.

”Hvem skyder?” jamrede kvinden.

Havde Abdul-Jabaar været bevæbnet? Hvad var der sket? Hvordan kunne politiet vide, at ...?

Det strammede i halsen, og pulsen dunkede i ørerne.

En bus holdt ind i buslommen foran hende, hun skyndte sig at hoppe ind, selvom det ikke var den, hun ventede på. Hun ville bare væk. Chaufføren var optaget af scenariet bag dem i den

modsatte vejbane, men besluttede så alligevel at overholde sin fartplan. Kort tid efter lød sirenerne igen, og flere ambulancer ræsede forbi i den modsatte retning. Hun stirrede forstenet frem for sig og begyndte at ryste.

Kapitel 2

Stemningen var den samme, som hvis de var på vej til en fodboldkamp i Parken.

Anne Larsen iagttog den lille flok aarhusianere, som hun skulle følges med til København. Selvom det ikke var kriminalstof, havde hun frivilligt meldt sig som reporter. Fotografen, de kaldte Flash, var kørt i TV2 Østjylland-bilen med kameraudstyret og ville mødes med dem ved Hovedbanegården, så de kunne følges ad til Christiansborg Slotsplads, hvor demonstrationen skulle finde sted. Anne havde insisteret på at følges med demonstranterne i toget, så hun kunne lave interviews undervejs. Nu indså hun, at den virkelige grund var, at hun ville genopleve suset fra dengang, hun selv som teenager var aktiv demonstrant og bz'er på Nørrebro. Det var rigtig mange år siden, hun sidst havde deltaget i en demonstration, men det tog ikke lang tid, før hun igen mærkede kicket og fornemmelsen af at kunne ændre på samfundets uretfærdighed. Gøre en forskel eller i det mindste gøre brug af sin ytringsfrihed, selvom hun nu var blevet klogere end dengang. Det var da fint, at man kunne ytre sig, men hvad hjalp det, når ingen gad lytte? Når politikerne havde taget en beslutning, var den nærmest umulig at ændre på. Men det ændrede ikke på, at danskerne kunne give deres mening til kende, og hun tænkte, at mange af de unge deltagere i dag sikkert stadig troede, at det var turen og kampen værd. Den tro ville hun ikke tage fra dem. Med årene ville de selv erfare det, og det var kun godt, at der stadig var nogen, som prøvede at gøre modstand.

Når hun så på den brogede flok, var hun slet ikke i tvivl om, at de fleste politisk tilhørte den socialistiske venstrefløj. Som journalist på TV2 Østjylland måtte hun ikke tilkendegive sin

egen politiske holdning. Hun skulle fremstå neutral, så hun deltog ikke i den heftige debat, der var blevet mere og mere intens, som de nærmede sig Københavns Hovedbanegård. Som et sportshold, der var i gang med at gejle sig op til at vinde en vigtig kamp. Bannerne var rullet sammen og stod op ad et par rygsække, der fyldte det halve af midtergangen. Hun smilede ved synet af et flosset, gammelt 'Atomkraft? Nej tak!'-klistermærke på en af taskerne. Det gule mærke med den alt for glade røde sol i midten var også engang påklistret næsten alle hendes ejendele – og bag på cowboyjakken havde hun haft et kæmpe rygmærke. Det forbavsende hende, at mærkerne stadig fandtes.

Hun sad sammen med den ældre del af deltagerne, som ikke diskuterede helt så meget. De sad og læste i aviser eller kiggede ud ad vinduet. For dem var det ikke så ophidsende, at TV2 Østjylland skulle følge dem. Nogle havde endda sat sig et helt andet sted i toget, da de ikke ville skilte med, at de var på vej til en demonstration. De unge sad længere fremme. Anne iagttog dem.

”Der findes sgu snart ikke medmenneskelighed længere,” sagde en ung, langlemmet fyr med pandehår, der stak ud over brillekanten under en grå hue, som virkede malplaceret i sommervarmen.

”Nej, de fucking racister, der snart bestemmer det hele i det her lorteland, taler jo slet ikke på vegne af den danske befolkning!” sagde en anden, der havde smækket sine støvede adidas-sko op på sædet overfor.

En af pigerne, der sad med sin smartphone, begyndte at grine. ”Men nu får de at se, hvad vi andre mener. Der er snart tusind deltagere tilmeldt på Facebook!”

De andre grinede med.

Det var den store interesse for Facebook-opslaget, der kaldte til demonstration mod asylstramninger, der havde givet redaktionschefen idéen til, at TV2 Østjylland skulle dække begiven-

heden, når nu det var en forening fra Aarhus, der var arrangør.

Anne vidste af erfaring, at antallet af tilmeldte ikke altid var det, der reelt dukkede op. Nogle så det bare som glørværdigt at stå på listen, men når det kom til stykket, var de alligevel ikke villige til at møde op og stå ved deres holdninger. Hun var spændt på at se, hvor mange der vitterligt ville stå med bannere og tilråb til politikerne foran 'Borgen'.

"Så bliver de sgu nødt til at ændre deres politik. Hvis ikke vi skal hjælpe mennesker, som flygter fra krig og fattigdom, hvem skal så?"

De nikkede alle i enig tavshed.

"Min far er en af dem. Racisterne. Han siger, at vi ikke har råd til at have dem i landet, at de koster for mange penge. Samtidig siger han, at han betaler alt for meget i skat, så hvordan hænger det lige sammen?" Pigen rystede på hovedet og hævdede samtidig de trimmede øjenbryn, mens tyggegummiet blev vendt flere gange med tungen. Hun var den yngste, og Anne tænkte, at hun sikkert var stukket af hjemmefra, som hun selv havde gjort, da hun var fjorten.

"Det siger mine de gamle også. De siger, at et multikulturelt samfund aldrig vil kunne fungere og giver England, Frankrig og Sverige som eksempler."

Sidemanden fnyste. "Jeg har også hørt nogen bruge terroristerne som grund til deres racistiske holdninger. At krigere fra Islamisk Stat skulle komme ind i Europa imellem flygtningene for at bombe os. Værre sludder har jeg da sjældent hørt. Det er der da selvfølgelig kontrol med ..." Han så alligevel fra den ene til den anden, som om han søgte efter at få sin påstand bekræftet.

"Heldigvis er mine forældre ikke sådan nogle nazister," sagde en af pigerne. "De ville gerne have været med, men kunne ikke i dag. Min mor har kørt en flygtningefamilie til Sverige, for-

di de hellere ville bo der end her i Danmark.”

”Det kan jeg sgu godt forstå. Det er DFD, der ødelægger det hele. Nu tror hele verden, at alle danskere er fucking fremmedfjendske. Jeg håber, de forstår vores budskab i dag og indser, at vi ikke allesammen er det.”

”Ja, det er sørgeligt, at DFD har fået så meget magt,” sukkede en anden af pigerne, der også fulgte med i Facebook-tilmeldingerne på sin telefon. Hendes trøje var bundet rundt om livet i ærmerne. ”Godt, at der er tv på!”

”Ved I, hvad DFD står for?” spurgte en tyk dreng med røde kinder og dobbelthage.

”Det står for Danmark for Danskerne,” belærte pigen med trøjen.

”Næh, det står for De Fucking Dumme,” gav drengen igen og grinede selv mest af sin vittighed.

Anne havde allerede interviewet dem om deres begrundelse for at tage turen til København og deltage i demonstrationen, så hun kendte de flestes holdninger. Den ene var mere revolutionær end den anden. Hun ønskede, at Flash var med og kunne filme dem, som de sad der og styrede verden. Der var noget opløftende ved det. Måske var det her fremtidens socialistiske politikere, som så ville finde ud af, at det i sidste ende handlede om at gå på kompromis, hvis de kom til magten. Det handlede ikke kun om en enkelt mærkesag som flygtninge, men om hele landets velfærd. Ingen kunne bestemme enerådigt i et demokrati, og der ville næppe være samme enighed i folketingssalen, som der var her omkring det lille klappbord, der flød med slikposer, madpapir, mobiltelefoner, blade og tomme colabægre.

Endestationen nærmede sig. Anne rejste sig og hjalp dem med at bære bannerne. Alle jamrede sig ærgerligt, da de erfarede, at det var begyndt at regne kraftigt. Det ville tage et kvarters tid at gå til Christiansborg, og de ville blive gennemblødte.

Anne så sig forgæves om efter Flash og TV2 Østjylland-bilen foran banegården. Folk krøb sammen under de kulørte paraplyers kupler ude foran indgangen til Tivoli. Flokken af demonstranter klumpede sig sammen tæt på hovedbanegårdens udgang. Nogle havde slået bannerne ud, så budskaber som "Et gæstfrit Danmark - tak!", "Velkommen til ALLE flygtninge!" og "Skam jer, DFD!" signalerede, hvad de var kommet for.

Det varede lidt, inden Anne opfangede stemmen i højttalerne og registrerede, at der var meget politi både i bygningen og udenfor. Et par betjente gennede folk væk foran Tivoli, og der begyndte at opstå panik. Hun så sig igen om efter Flash. Stemmen bad dem på flere sprog om at gå mod udgangen og stille og roligt forlade bygningen. Hovedbanegården var ved at blive evakueret. En betjent tog fat i Annes arm og ville trække hende med sig.

"Følg med mig," beordrede han.

"Nej! Jeg venter på min fotograf. Jeg er journalist på TV2 Østjylland," protesterede hun.

"I skal ud! Og det er nu!" sagde betjenten.

"Hvorfor? Hvad sker der?"

"Det er en bombetrussel. Følg med de andre. Der holder busser, som vil køre jer væk herfra."

Anne fik øje på to busser, som demonstranterne var begyndt at stige op i. Bannerne lod de ligge på gulvet. En havde taget sit med sig, men en betjent tog det fra hende og gennede hende op i bussen til de andre skræmte passagerer.

"Jeg er altså nødt til at finde min fotograf!" sagde Anne og rev sig løs fra betjentens faste greb. Hun så hidsigt på ham. Så fik hun øje på TV2-bilen, som Flash netop nu parkerede foran banegården. Han steg ud og så sig om efter hende. Betjentene gjorde hidsige fagter til ham om at sætte sig ind i bilen igen og køre væk. Andre betjente gik rundt i den silende regn og spærrede

området af. Anne løb hen til Flash og flåede døren op i passagersiden.

"Hvad fanden sker der?" udbrød han.

"Det er vist en bombetrussel. De evakuerer banegården." Hun nåede ikke at spænde sikkerhedsselen, før Flash lavede en brat U-vending og kørte efter busserne, der var på vej væk.

"Kom alle demonstranterne med busserne?"

"Det ved jeg ikke. Nogle var vist begyndt at gå til fods trods regnen."

Nogle politibiler kom imod dem med udrykning og derefter et par ambulancer.

"De tager sku da godt nok alle forholdsregler," mumlede Flash og fulgte dem med øjnene i bakspejlet. Han var blevet gennemblødt bare af at stige kort ud af bilen, og hans hår hang vådt ned i panden. Anne rystede pludselig af kulde i sit gennemblødte tøj. Hun skimtede noget af Københavns Politis bygning bag Flash, inden de i høj fart drejede ind på Kalvebod Brygge. En speedbåd suste forbi på vandet ude i havnen, så det sprøjtede efter den.

"Hvor er busserne blevet af?" spurgte hun og undrede sig over fotografens ro. Så huskede hun, at Flash engang havde arbejdet for Information og havde været ude i nogle af verdens brændpunkter. For ham var en bombetrussel mod en banegård sikkert ikke at regne for noget. Det kunne også være falsk alarm. Det var sket før.

"De er foran os et sted," sagde han og skiftede gear.

Anne nåede ikke at opfatte, hvad der skete. Pludselig lød der et unaturligt højt, klirrende og rullende brag efterfulgt af et kæmpe lysglimt forude. Måske kom de på samme tid. Sådan et, som man ellers kun så på katastrofefilm i biffen. Hun blev kastet frem i selen, da Flash bremsede hårdt for at undgå at ramme ind i bilen foran, der også bremsede, ligesom resten af køen foran

dem gjorde. Anne fulgte måbende en personbil med øjnene. Den drejede en gang rundt i luften et stykke foran deres bil og landede igen ikke langt fra den. Så begyndte det at regne ned over bilen med glas og metaldele. Hun dukkede sig helt uvilkårligt og holdt sig for ørerne, selvom alle lyde var forsvundet efter braget. Alt foregik i uvirkelig, lydløs slowmotion foran hendes øjne.

En sort røgsky kom rullende imod bilen og indhyllede den, så hun intet kunne se ud ad bilruderne. Hun hørte folk skrige hysterisk.